

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

یونس نگاه

۱۴ دسمبر ۲۰۲۴

یونس نگاه

رهبان طالب روی بم نشسته‌اند

"خلیل‌الرحمان حقانی" که خود را از «فاتحان کابل» می‌خواند و بعد از سقوط جمهوری اسلامی، بسیار دوست داشت در رسانه‌ها دیده شود، عکس بگیرد و در شهر کابل به دیدار متنفذان و زورمندان برود، امروز در انفجاری کشته شد. او به سنت رهبران القاعده، همیشه با اسلحه ظاهر می‌شد، و میله تفنگش را چون نماد قدرت و تمایلات جهادی در جلسه‌های عمومی نمایش می‌داد. حتی واسکنش به پرتله نظامی شباهت داشت. گفته می‌شود "خلیل‌الرحمان حقانی" در روزهای نخست قدرت‌گیری از اعمال خشونت در برابر حریفان داخلی نیز ابا نمی‌ورزید. از جمله در خبرها آمده است که "خلیل حقانی" در همان اوایل هنگام بحث برسر چگونگی تشکیل اداره طالبانی و رابطه آن با جهان، به صورت "ملابرادر" با مشت کوبیده بود.

زورمندان طالب که با کمپاین کشتار و انتحاری از یکسو و معاملات استخباراتی با خارجیان از سوی دیگر، اداره کشور را به‌دست گرفته‌اند، هنوز تصور می‌کنند که حفظ قدرت تنها با همان دو ابزار ممکن است. از این‌رو در سه سال گذشته هیچ تمایلی به مدارا و اجتناب از خشونت نشان نداده‌اند. نه تنها در برابر مردم جز فرمان و زندان به چیزی توسل نکرده‌اند، بلکه مناسبات داخلی خودشان را نیز با تهدید و خشونت «تنظیم» می‌کنند. آنان امتیاز رقابتی خود در سیاست افغانستان را خشونت می‌پندارند و همه مشغول تکثیر خشونت، ایجاد مدارس جهادی و تربیت جنگجو و انتحاری‌اند. رقابت شدیدی برسر ساختن یتیم‌خانه، مدرسه و مراکز جهادی بین زورمندان طالب جریان دارد. در آینده بخشی از این نیروی انسانی کشتار در رقابت‌های داخلی طالبان و برای حذف زورمندان آن گروه صرف خواهد شد. آنان با بم‌گذاری روانی و آموزشی جامعه، ملت ما را به پرتگاه کشانده‌اند، ولی در عین حال زمینه مرگ خونبار خود را نیز فراهم می‌سازند. "خلیل حقانی" را به احتمال زیاد یکی از میان دشمنان تروریسم یا هموطنی که خواهان آزادی و تعلیم باشد، نکشته است. او را یکی از همان بم‌های انسانی که طالبان و دیگر گروه‌های تروریستی فعال در افغانستان

تربیت می‌کنند، از پا در آورده است. رقابت درون‌گروهی طالبان هر روز تشدید می‌شود، و احتمال دارد بزودی آتش انتحار تا دروازه رهبران اصلی طالب، از جمله "سراج‌الدین حقانی" و "ملا برادر" و "ملا هبت‌الله نیز" سرایت کند. طالبان مکاتب و دانشگاه‌ها را به روی نیم نفوس کشور بسته‌اند، و امکانات حداقلی را که برای ایجاد جامعه آرام و عاری از خشونت وجود داشت تخریب کرده‌اند، و هیچ منفذ فرهنگی و مدنی را برای خشم و رنج جامعه تحمل نمی‌کنند. شعله این همه رنج دامن رهبران طالبان را خواهد گرفت. اگر آنان از رقابت‌های داخلی و بم‌های انسانی که ساخته‌اند جان سالم ببرند، از خشم مردم نجات نخواهند یافت.